

Bir
İtalyan
Yazı

REBECCA SERLE

Bir
İtalyan
Yazı

Çeviren
Nilsu Baburhan

Kalbimin kraliçesi olan annem için.

Kraliçem çok yaşa.

Benim daha fazla zamana ihtiyacım vardı... Gafil avlanmış gibi hissediyorum. Daha fazla zamanımız olur diye düşünmüştüm... Yazı birlikte geçirecektik, sana iş hayatı ve ilerisi için tecrübelerimi aktaracaktım. Hem sana daha anlatmam gereken şeyler vardı. Oh! Otobüste, iyi bir koltuk seçtiğinden emin ol, çünkü bilirsin, insanlar alışkanlıkları sever ve ilk başta seçtiğin koltuk yılın geri kalanında senin koltuğun olabilir. Bir pencere kenarı koltuğuna otur tatlım, çünkü görelecek çok şey var.

—LORELAI GILMORE

BİRİNCİ BÖLÜM

Hiç sigara içmemiştim ama annemin şivasının* son günüydü ve işte buradaydık. Sigarayı dişlerimin arasında tuttum ve arka verandada durdum, iki ay önce tertemiz olan ama şimdi hava şartlarından yıpranmış beyaz oturma grubuna baktım. Annem her şeyi temiz tutardı. Her şeyi saklardı.

Carol'ın uyulması gereken yaşam kuralları:

- İyi bir kot pantolonu asla atmayın.
- Her zaman taze limon bulundurun.
- Ekmek buzdolabında bir hafta, dondurucuda iki ay dayanır.
- *OxiClean* her türlü lekeyi çıkarır.
- Çamaşır suyuna dikkat edin.
- Yazın keten, pamuktan daha iyidir.
- Çiçek değil, ot ekin.
- Boyadan korkmayın. Cesur bir renk bir odayı değiştirebilir.
- Restorana her zaman tam zamanında ve eve her zaman beş dakika geç gidin.
- Asla sigara içmeyin.

* Şiva, Hindu inanç sisteminde ölen kişinin ardından tutulan yedi günlük yası ifade eder. -en

Aslında, tam anlamıyla yakmadım diyebilirdim.

* * *

Carol Almea Silver, karşılaştığı herkes tarafından sevilen toplumun temel taşlarından biriydi. Geçtiğimiz hafta kapılarımızı satış temsilcilerine ve manikürcülere, onun tapınağındaki kadınlara, Craig's'teki garsonlara, Cedars-Sinai'deki hemşirelere açmıştık. Roxbury'deki City National şubesinden iki banka memuru da geldi. "Bize fırınlanmış ürünler getirirdi," demişlerdi. "Her zaman elinin altında bir telefon numarası hazır olurdu." Brentwood Country Club'dan çiftler vardı. Her perşembe annemle II Pastaio'da düzenli öğle yemeği yiyen Irene Newton da geldi. Hatta Carol'ın buz gibi bir martini içmek için gittiği Hotel Bel-Air'deki barmen bile. Herkesin bir hikâyesi vardı.

Annem, bir tarif için aradığınız ilk kişiydi (biraz soğan, sarımsak, bir tutam şekeri unutmayın) ve geceleri uyuyamadığınızda ise aradığınız son kişiydi (bir bardak limonlu sıcak su, lavanta yağı, magnezyum hapları). Herhangi bir tarifteki zeytinyağı ve sarımsak oranını tam olarak biliyordu ve üç kiler malzemesiyle kolayca akşam yemeği hazırlayabiliyordu. Tüm cevaplara sahipti. Öte yandan, ben bunların hiçbirine sahip değildim ve artık o da yanımda değildi.

"Merhaba." Eric'in içeriden seslendiğini duydum. "Herkes nerede?"

Eric benim kocamdı ve bugün buradaki son misafirimizdi. Olmamalıydı. Tüm zaman boyunca bizimle olmalıydı; sert, alçak sandalyelerde, erişte güveçleri, çalan telefon, kendilerine teyze diyen komşular ve kadınların bitmeyen rujlu öpücükleri arasında sıkışmış olmalıydı ama bunun yerine şu anda babamın evinin girişinde, içeriye kabul edilmeyi bekliyordu.

Gözlerimi kapattım. Belki onu göremezsem beni aramayı bırakırdı. Belki de bu gösterişli mayıs gününe, öğle yemeğinde cep telefonuyla yüksek sesle konuşan bir kadın gibi parlayan güneşe katlanırdım. *Seni buraya kim davet etti?*

Sigarayı kot pantolonumun cebine sıkıştırdım.

Onun olmadığı bir dünyayı henüz hayal edemiyordum; bunun neye benzeyeceğini, onun yokluğunda kim olacağımı... Salı günleri beni almaya gelmeyeceğini, evimin önündeki kaldırıma izinsiz park edip elinde bir torba dolusu şeyle –yiyecek, cilt bakım ürünleri, Off 5th’ten aldığı yeni bir kazak– içeri koşmayacağını algılamakta zorlanıyordum. Telefonunu ararsam sadece çalıp duracağını, diğer tarafta artık, “*Katy, tatlım. Bir saniye. Ellerim ıslak,*” diyecek kim-senin olmayacağını kavrayamıyordum. Onun bedeninin yokluğuyla –sıcak, misafirperver bedeninin– yüzleşebileceğimi asla hayal edemiyordum. Kendimi her zaman evimde hissettiğim o yer artık yoktu. Annem, görüyorsunuz ya, hayatımın en büyük aşkıydı. O, hayatımın en büyük aşkıydı ve ben onu kaybettim.

“Eric, içeri gel. Orada mı duruyordun?”

İçeriden babamın sesini duydum, Eric’i içeri davet ediyordu. Eric, kocam, Culver City’de, buradan on iki buçuk dakika uzakta, bizim evimizde yaşayan. Bu zor zamanlarda yanımda olmak için Disney’den izin almış, film yönetmeni olarak çalışan. Yirmi iki yaşımdan beri, sekiz yıldır birlikte olduğum. Çöpü atan, makarnayı nasıl haşlayacağını bilen ve klozet kapağını asla açık bırakmayan. En sevdiği dizi *Modern Family* olan ve *Parenthood*’un her bölümünde ağlayan. Daha dün gece, annemin tasarlamama yardım ettiği mutfakta, artık onunla evli kalıp kalamayacağımı bilmediğimi söylediğim adam.

Eğer annen hayatının aşkıysa, o zaman kocan senin için ne olurdu?

Eric beni gördüğünde, “Selam,” dedi. Dışarı adım attı, gözle-rini kıstı. Elini yarım bir şekilde salladı. Arkamı döndüm. Cam veranda masasının üzerinde yavaşça kıvrılan peynirler vardı. Dışarısı sıcak olmasına rağmen koyu renk kot pantolon ve yün kazak giymiştim çünkü evin içi buz gibiydi. Annem evi soğuk tutmayı severdi. Babam sadece evin hep olduğu hâlini bilirdi.

“Merhaba,” dedim.

Kapıyı benim için açık tuttu ve ben de onun yanından geçip içeri girdim. Sıcaklığa rağmen ev her zamanki gibi misafirperverdi. Annem evcimen estetiğiyle saygı duyulan bir iç mimardı. Evimiz onun vitriniydi. Büyük mobilyalar, çiçek desenleri ve zengin dokulu kumaşlar. Ralph Lauren, Laura Ashley ile buluşuyor, çok güzel bir çift Tod's mokasen ve bembeyaz bir düğmeli gömlekle tamamlanıyordu. Tekstil ürünlerini severdi; ahşap, keten, güzel dikişin hissi...

Buzdolabında her zaman yiyecek, yan rafta şarap ve masada taze kesilmiş çiçekler olurdu.

Eric ve ben son üç yıldır bir ot bahçesi yapmaya çalışıyorduk.

Eric'e gülümsedim. Söyleyeceklerimi toparlamaya çalıştım ama bu artık tamamen imkânsızmış gibi geliyordu. Artık kim olduğumu bilmiyordum. Bunların hiçbirini onsuz nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"Katy, yas tutuyorsun," demişti bana dün gece. "Krizdesin, şimdi buna karar veremezsin. İnsanlar savaşın ortasında boşanmaz. Biraz zaman tanıyalım."

Bilmediği şey, benim çoktan bunu yapmış olduğumdu. Aylardır düşünüyordum. Annem hastalandığından beri, Eric ile evli olmanın gerçekliğini düşünüyordum. Eric'ten ayrılma kararım, annemin ölümünden çok genel olarak ölümün kendisini hatırlamakla ilgiliydi. Yani kendime şunları sormaya başlamıştım: Hayatımın sonuna geldiğimde içinde ölmek istediğim evlilik bu muydu? Annemin hastalığı gibi zor bir süreci atlatmamı ve bir ihtimal ardından kalan günlerimde bana eşlik etmesini isteyeceğim evlilik bu muydu?

Henüz çocuğumuz yoktu, kendimiz hâlâ çocuktuk, değil mi?

Eric ve ben, ikimiz de yirmi iki yaşındayken, UC Santa Barbara'da son sınıf öğrencisiyken tanışmıştık. O, Doğu Yakası'ndan bir liberaldi, siyasete veya gazeteciliğe atılmak istiyordu. Ben ise Los Angelesliydim, aileme ve palmye ağaçlarına derinden bağlıydım ve evden gidebileceğim en uzak mesafenin iki saat olduğunu hissediyordum.

Birlikte bir dersimiz vardı; Sinema 101, ikimizin de geç kaldığı bir ön koşul dersi. Bahar döneminin ilk gününde yanıma oturdu; uzun boylu, şapşal bir çocuktuk. Gülümsedi, konuşmaya başladık ve dersin sonunda bukelerimden birinin içinden bir kalem geçirdi. O zamanlar saçlarım uzun ve kıvrıkcıktı, henüz düzleştirip kontrol altına almaya başlamamıştım.

Kalemini geri çekti ve bukle de onunla gitti.

“Zıplıyor,” demişti. Kızarıyordu. Bunu kendine güvendiği için yapmamıştı, başka ne yapacağını bilmediği için yapmıştı. Ve bunun rahatsız ediciliği, tamamen yabancı birinin kaleminin saçım-da dolanmasının saçmalığı beni güldürmüştü.

Kahve teklif etti. Ortak alana yürüdük ve iki saat birlikte oturduk. Bana Boston’daki ailesinden, küçük kız kardeşinden, Tufts’ta üniversite profesörü olan annesinden bahsetti. Ailesindeki kadınları görme biçimini beğenmiştim. Onlardan bahsetme biçimini sevmiştim, sanki onlar önemlilermiş gibi.

Beni bir hafta sonrasına kadar öpmedi ama çıkmaya başladığımızda, işte o kadardı. Ara yoktu, ateşli kavgalar yoktu, uzun mesafeli ilişki yoktu. Genç aşkın olağan belirtilerinden hiçbiri yoktu. Mezun olduktan sonra New York’taki *Chronicle*’da işe girdi ve ben de onunla taşındım. Brooklyn, Greenpoint’te küçük, tek yatak odalı dairede düzen kurduk. Beni kabul eden herkes için serbest metin yazarı olarak çalıştım, çoğunlukla dil konusunda yardım için minnettar olan moda bloglarının sahipleri için. Yıl 2015’ti, şehir mali çöküşten kurtulmuştu ve Instagram yeni yeni her yerdeydi.

Los Angeles’a geri dönmeden önce iki yıl New York’ta kaldık. Ailemin evinin aşağısındaki Brentwood’da bir daire tuttuk. Evlendik, Culver City’de, daha uzakta bir ev satın aldık. Belki de yaşamak için çok genç olduğumuz bir hayat kurduk.

Annem geri taşındığımızda bana, “Babanızla tanıştığınızda otuz yaşındaydım,” demişti. “Çok fazla zamanın var. Bazen keşke bunu kullansan diyorum.” Ama ben Eric’i seviyordum, hepimiz seviyor-

duk. Ve her zaman yetişkinlerin yanında gençlerden daha rahat hissetmiştim, on yaşımdan beri kendimi bir yetişkin gibi hissediyordum. Ve başkalarına da bir yetişkin olduğumu gösterecek tüm süsleri istiyordum. Genç yaşta başlamak doğru geliyordu. Ve zaman çizelgesine engel olamıyordum. Dün geceye kadar, aniden bunu yapabildiğim ana kadar engel olamamıştım.

“Postayı getirdim,” dedi Eric. Annem ölmüştü. Herhangi bir kâğıt parçasında okunmaya değer ne yazabilirdi ki?

“Aç mısın?”

Babamın bunu Eric’e sorduğunu anlamam bir anımı aldı, cevabın aslında evet olduğunu anlamam ise bir saniyemi daha. Eric başını evet anlamında sallamıştı ve üçüncü saniyede, ikisinin de yemek yapmayı bilmediğini anladım. Annem babam için, hepimiz için yemek pişiriyordu; bu işte harikaydı. Özenli kahvaltılar hazırlardı; içi oyulmuş simitlerle keçi peynirli frittatalar, meyve salatası ve kapuçinolar. Babam beş yıl önce emekli olduğunda dışarıda yemek yemeye başlamışlardı, saatlerce verandada otururlardı. Annem pazar günleri New York Times’ı okumayı, öğleden sonraları buzlu kahve içmeyi severdi. Babam onun yaptıklarını severdi.

Chuck, yani babam, Carol’a tapardı. Ayı gökyüzüne onun astığını ve yıldızları onun boyadığını düşünürdü. Ama onun için öyle olmasa da derin bir sır vardı ki o da benim onun büyük aşkı olmamdı. Babamı kesinlikle severdi. Dünyada onunla değişebileceği bir adam olmadığına inanıyordum ama bizim ilişkimizin üzerinde başka hiçbir ilişki yoktu. Ben onun bir tanesiydim, tıpkı onun benim bir tanem olduğu gibi.

Annemle aramdaki aşkın, babamla olan aşkımdan daha gerçek, daha saf olduğuna inanıyordum. Ona “*Kime aitsin?*” diye sorsaydınız, cevabı Katy olurdu.

“*Sen benim her şeyimsin,*” derdi bana. “*Sen benim tüm dünyam-sın.*”

“Buzdolabında kalan yemekler var,” dediğimi duydum.

Marulları tabaklara koymayı, tavuğu ısıtmayı, pirinci babamın sevdiğini bildiğim şekilde çıtır çıtır yapmayı düşündüm.

Babam çoktan gitmiş, kaplarında şüphesiz yumuşamış olan La Scala* doğranmış salatalarının peşindeydi. Onları kimin ne zaman getirdiğini hatırlamıyordum, sadece orada olduklarını biliyordum.

Eric hâlâ kapıda duruyordu.

“Belki konuşabiliriz diye düşündüm,” dedi bana.

Dün gece evden ayrıldım ve buraya geldim. Kendi anahtarım la binlerce kez yaptığım gibi içeri girdim. Merdivenlerden sessizce çıktım. Neredeyse gece yarısıydı ve başımı annemin ve babamın yatak odasına uzattım. Babamın derin uykuda olduğunu görmeyi bekliyordum ama orada değildi. Misafir odasına baktım ve onu orada da bulamadım. Merdivenlerden aşağı, aile odasına indim. Oradaydı; kanepede uyuyordu, çerçeve içindeki düğün fotoğrafları yerde duruyordu.

Üzerini örttüm. Kımıldamadı. Sonra yukarı çıktım ve annemle babamın yatağında, onun tarafında uyudum.

Sabah aşağı indiğimde babamı kahve yaparken buldum. Kanepeden bahsetmedim ve o da bana neden orada olduğumu veya nerede uyuduğumu sormadı. Birbirimizi hayatta kalmak için yaptıklarımızdan dolayı ve bu tuhaflıklar için affediyorduk.

“Katy,” dedi Eric, ben cevap vermeyince. “Benimle konuşmalısın.”

Ama konuşacak kadar kendime güvenmiyordum. Her şey o kadar hassastı ki adını bile söylesem, çıkan tek şeyin bir çığlık olacağından korkuyordum.

“Yemek yemek ister misin?” diye sordum.

“Eve gelecek misin?” Sesinde bir gerginlik vardı ve son birkaç aydır ilk kez olmasa da ikimizin de rahatsızlığa ne kadar alışkın olmadığımızı fark ettim. Dipten çıkmış bir hayatı nasıl yaşaya-

* La Scala doğranmış salata; kıyılmış marul, nohut, salam ve peynirden oluşan, ekşi hardal soslu bir İtalyan salatasıdır. -en

cağımızı bilmiyorduk. Bunlar ailelerimizin, yetiştirilme tarzımızın, evliliğimizin vaatleri değildi. Işıkla aydınlanmış bir dünyada vaatlerde bulunmuştuk. Bu sözleri karanlıkta nasıl tutacağımızı bilmiyorduk.

“Eğer benimle iletişim kurarsan sana yardım edebilirim,” dedi Eric. “Ama benimle konuşman gerek.”

“Konuşmam gerek,” diye tekrarladım.

“Evet,” dedi Eric.

“Neden?” Bunun kulağa ne kadar huysuzca geldiğini biliyordum ama kendimi çocuksu hissediyordum.

“Çünkü ben senin kocanım,” dedi. “Hey, benim. Ben bunun için buradayım. Mesele bu. Yardım edebilirim.”

Ani, tanıdık bir öfke ve o küstah, nabız gibi atan kelimelerle dolup taşıtı. *Ne yazık ki, yapamazsın.*

Otuz yıldır dünyadaki en iyi insana, en iyi anneye, en iyi arkadaşına, en iyi eşe —en iyisine— bağlıydım. En iyisi benimdi ve şimdi o gitmişti. Bizi bağlayan ip kopmuştu ve geriye ne kadar az şey kaldığına, diğer her şeyin ne kadar ikinci sınıf olduğuna şaşıyordum.

Başımı salladım çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. Eric bana bir yığın zarf uzattı.

“En üsttekine bakmalısın,” dedi.

Aşağıya bir göz attım. *United Airlines* yazıyordu. Parmaklarımın kıvrıldığını hissettim.

“Teşekkürler.”

“Gitmemi ister misin?” diye sordu Eric. “Sandviç falan alabilirim...”

Oxford gömleği ve hâkî şortuyla duruşuna baktım. Vücut ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. Kahverengi saçları arkada çok uzundu, favorileri de öyle. Saçını kestirmesi gerekiyordu. Gözlüklerini takmıştı. Annem onunla tanıştığında, *aptalca yakışıklı* demişti.

“Hayır,” dedim. “Sorun değil.”

Annemle babama isimleriyle seslenirdi. Kapıda ayakkabılarını çıkarırdı ve çoraplı ayaklarını sehpanın üzerine koyardı. Buzdolabından kendi başına bir şeyler alır, sabunluk boşaldığında içine sabun doldururdu. Burası onun da eviydi.

“Gidip uzanacağım,” dedim.

Ayrılmak üzereyken Eric uzanıp boştaki elimi tuttu. Soğuk parmak uçlarını avucuma bastırdığını hissettim. Sanki tek kelimeyi Morse koduyla söylüyorlarmış gibiydi. *Lütfen*.

“Daha sonra,” dedim. “Tamam mı?”

Beni bıraktı.

Merdivenlerden yukarı çıktım. Ahşap kaplamalı koridorda ilerledim, bir zamanlar benim olan, üniversitedeki ikinci yılımda annemle yeniden dekore ettiğimiz ve sonra yirmi yedi yaşındayken tekrar dekore ettiğimiz odanın önünden geçtim. Çizgili duvar kâğıtları, beyaz yatak örtüleri ve *sweatshirt*ler ile yazlık elbiselerle dolu bir dolap vardı. Tüm cilt bakım ürünlerim, son kullanma tarihi geçmiş bir şekilde ilaç dolabında duruyordu.

“Burada her şeyiniz var,” derdi annem. Geç olursa burada kalabileceğimi ve hatta bir diş fırçası bile almam gerekmemesini çok severdi.

Odasının girişinde durdum.

Birinin kokusunun kaybolması ne kadar sürerdi? O buradaydı, en sonunda. Hospis hemşireleri hayaletler gibi gelip gittiğinde oda hastalık gibi kokardı; bir hastane gibi, plastik ve sebze çorbası ile ekşimiş süt gibi. Ama şimdi, hastalığın tüm izleri gitmişken onun kokusu geri gelmişti, tıpkı bir bahar çiçeği gibi. Battaniyelerde, halıda, perdelerde asılı duruyordu. Dolabının kapılarını açtığımda, sanki içeride çömelmiş gibi oluyordu.

Işık düğmesini açıp elbiselerinin ve ceketlerinin; ütülenmiş, katlanmış ve asılmış kot pantolonlarının arasına oturdum. Onu içime çektim. Sonra dikkatimi tekrar elimdeki zarflara verdim. Sadece en üstteki kalana kadar yere kaymalarına izin verdim. Serçe parmağımı dikişe sokup kıpırdatarak açtım. Kolayca açılmıştı.

İçinde beklediğim gibi iki uçak bileti vardı. Carol Almea Silver, elektronik biletini taratmak için telefonunu kapı görevlisine uzatan bir kadın değildi. Düzgün bir yolculuk için düzgün bir bilet talep eden bir kadındı.

Positano. 5 Haziran. Altı gün sonra. Yıllardır konuştuğumuz anne-kız gezisi ortaya çıkmıştı.

İtalya, annem için her zaman özel bir yerdı. Babamla tanışmadan önceki yaz Amalfi Sahili'ne gitmişti. Küçük bir sahil kasabası olan Positano'yu "saf cennet" olarak tanımlamayı severdi. Tanrı'nın ülkesi. Oradaki giysileri, yemekleri ve ışığı severdi. "Ve dondurma da başlı başına bir öğün," derdi.

Eric ve ben balayımızda gitmeyi düşünmüştük –Roma'dan tren binip Capri'ye gitmeyi– ama gençtik ve bir ev için para biriktiriyorduk, bu yüzden tüm bunlar çok abartılı gelmişti. Sonunda Hawaii'ye ucuz bir uçak bileti bulup Grand Wailea Maui'de üç gece geçirmiştik.

Biletlere baktım.

Annem her zaman Positano'ya geri dönmekten bahsederdi. Önce babamla, sonra zaman geçtikçe benimle gitmeyi önermeye başlamıştı. Bu konuda kararlıydı, hafızasında her zaman yer etmiş olan bu yeri bana göstermek istiyordu. Kadın, eş ve anne olmadan hemen önce var olduğu bu kutsal yeri.

"Dünyanın en muhteşem yeri," derdi bana. "Oradayken öğlene kadar uyur ve sonra tekneyle suya açılırdık. Marinada Chez Black adında harika bir küçük restoran vardı. Makarna ve midye yerdik. Dün gibi hatırlıyorum."

Böylece gitmeye karar verdik. Önce bir fantezi olarak, sonra gevşek, geleceğe yönelik bir plan olarak ve sonra hastalandığında tünelin sonundaki ışık olarak. "Daha iyi olduğumda..." artık "Positano'ya gittiğimizde..." olmuştu.

Biletleri ayırttık. Krem ve beyaz yaz hırkaları sipariş etti. Büyük, geniş kenarlı güneş şapkaları. Sonuna kadar plan yaptık ve öyleymiş gibi davrandık. Ölmeden önceki haftaya kadar hâlâ

İtalya güneşinden bahsediyorduk. Ve şimdi yolculuk zamanı gelmişti ama o yoktu.

Sırtımı onun dolabının kenarına yasladım. Bir palto omzuma sürtünüyordu. Alt kattaki kocamı ve babamı düşündüm. Annem onlarla her zaman daha iyiydi. Eric'i Disney'deki işi kabul etmeye, zam istemeye, gerçekten istediği arabayı almaya, iyi bir takım elbiseye yatırım yapmaya teşvik etmişi. "Para her zaman gelir," derdi. "Bu deneyimden asla pişman olmayacaksınız."

Annem, babamın ilk giyim mağazasını amasına destek olmuştu. Kendi markasını yaratabileceğine ve ürünü kendilerinin üretebileceğine inanmıştı. Kalite kontrolden sorumluydu. Bir makara ipliğin ne kadar iyi olduğunu sadece bakarak anlayabiliyordu ve babamın sahip olduğu her giysinin kendi standartlarına uygun olduğundan emin oluyordu. Ayrıca telefonlara cevap vererek ve siparişleri alarak onun sekreteri olarak çalışıyordu. İşlerinde alışan herkesi işe alıp eğitiyordu; onlara görünmez dikişi, pileleme ile frfrlama arasındaki farkı öğretiyordu. alışanlarının ve çocuklarının doğum günü partilerini ve vaftizlerini planlıyordu. Cuma günleri her zaman kek pişiriyordu.

Carol çevresindekilere yardımcı olmak için hep oradaydı.

Ve ben de şimdi buradaydım, onun yokluğunda dolabında saklanıyordum. Onun yetkinliklerinden hiçbirini nasıl miras almamıştım? Onun ölümüyle nasıl başa çıkılabileceğini bilecek tek kişi gitmişi.

Kâğıdın parmaklarımın arasında hışırdadığını hissettim. Sıkıca tutuyordum.

Yapamadım. İmkânı yoktu. Bir işim vardı. Ve yas tutan bir babam. Ve bir kocam.

Aşağıdan tavaların takrtısını duyuordum. Aletlere, dolaplara, mutfağın koreografisine yabancı, yüksek sesler...

Merkezimizi zlyorduk.

Bildiğim şey: O, öldüğü bu evde değildi. Aşağıda, sevdiği mutfakta değildi. Aile odasında, battanyeleri katlayıp düğün fotoğraflarını yeniden asmıyordu.

Bahçede, eldiven takmış, domates fidelerini budamıyordu. Hâlâ kendisi gibi kokan bu dolapta değildi.

O burada değildi ve bu nedenle ben de burada olamazdım.
Uçuş 363.

Onun ne gördüğünü, beni sevmeden önce neleri sevdiğini görmek istiyordum. Her zaman geri dönmek istediği, anılarında bu kadar güçlü bir şekilde beliren bu büyülü yeri görmek istiyordum.

Dizlerimi göğsüme çektim. Başımı dizlerime gömdüm. Arka cebimde bir şeyin ana hatlarını hissediyordum. Onu çıkardım ve şimdi sıcak ve buruşmuş sigara elimde dağıldı.

“Lütfen, lütfen,” dedim yüksek sesle; onun, bu elbiselerle dolu dolabın bana bundan sonra ne yapacağımı söylemesini bekleyerek.

İKİNCİ BÖLÜM

“Seni götürmemi gerçekten istemiyor musun?” diye sordu Eric.

Geri dönüp dönmeyeceğimi bile bilmediğim evimizin girişinde, kapıda valizlerimle, dikkatli bir çocuk gibi durdum.

Eric somon rengi bir polo tişört ve kot pantolon giymişti, saçları hâlâ yanlardan çok uzundu. Bu konuda hiçbir şey söylemedim, o da öyle. Kendisinin de saçını kestirmesi gerektiğini fark edip etmediğini merak ediyordum. Onun için tüm o randevuları ayarlamıştım. Birdenbire saçını kestirememesi düşmanca, kasıtlı bir saldırı gibi geliyordu.

“Hayır, Uber yolda.” Telefonumu kaldırdım. “Bak, üç dakika.”

Eric gülümsedi ama küçük ve hüzünlü bir gülümseme idi. “Tamam.”

Eric’e İtalya’ya gitmek istediğimi, anne-kız yolculuğunu tek başıma yapmak istediğimi söylediğimde, bunun harika bir fikir olduğunu söylemişti. Bir molaya ihtiyacım olduğunu düşünüyordu, gece gündüz annemle ilgilenmişim. Aylar önce Santa Monica’daki bir reklam ajansında şirket içi metin yazarı olarak çalıştığım işimden izin almıştım. Annem tedavi için eve ilk geldiğinde ayrılmıştım ve ne zaman geri döneceğimi bilmiyordum. Kimse sormamıştı zaten. Bu noktada işin beni hâlâ bekleyip beklemediğinden bile emin değildim.

“Bu senin için iyi olacak,” dedi Eric. “Kendini çok daha iyi hissederek geri döneceksin.”

Mutfak tezgâhımıza oturuyorduk, aramızda bir kutu pizza vardı. Tabakları veya çatal bıçak takımlarını çıkarmaya zahmet etmemiştim. Kutunun yanında sadece bir peçete yığını vardı. Umursamayla bırakmıştık.

“Bu bir tatil değil,” dedim.

Hayata yeni bir bakış açısıyla bakmanın önünde duran şeyin, İtalyan sahilinde geçirilen birkaç güneşli hafta olması fikrine içermiştim.

“Ben öyle demedim.”

Onun hayal kırıklığını ve bunu kontrol etme isteğini de görebiliyordum. Ona karşı bir şefkat dalgası hissettim.

“Biliyorum.”

“Hâlâ ilişkimiz hakkında konuşmadık.”

“Biliyorum,” dedim tekrar.

Birkaç gün önce eve dönmüştüm. Aynı yatakta uyumuş, sabah kahve yapmış, çamaşır yıkamış ve tabakları kaldırmıştık. Eric işine geri dönmüştü ve ben de ulaşmam gereken kişilerin listesini yapmıştım; yazılması gereken teşekkür notları, geri dönüş yapılması gereken telefon görüşmeleri, babamın kuru temizlemecisi.

Bu sadece eski rutinimize benziyordu. Bir restorandaki yabancılar gibi birbirimizin etrafında dolaşılıyor, çarptığımızda selam vermek için duruyorduk.

“Eve geldin. Bu kalacağın anlamına mı geliyor?”

Üniversitedeyken büyük bir sınavdan önce Eric, Three Pickles adlı bir şarküteriden bir sandviç getirirdi. İçinde İsviçre peyniri, roka ve ahududu reçeli vardı ve çok lezzetliydi. İlk buluşmalarımızdan birinde beni oraya götürmüştü ve benim için sipariş vermekte ısrar etmişti. Sandviçleri dışarı çıkarmış, bir kaldırım bulmuş ve paketlerini açmıştık. Benimki erimiş, renkli balmumu gibi görünüyordu ancak İsviçre sandviçinin biberli yeşillikler ve ekşi ahududu ile olan keskin tadı muhteşemdi.

“Bana güvenebilirsin,” demişti Eric o zaman.

Haklı olduğunu biliyordum.

New York'a taşınmamızda, ilk evimizi satın almamızda ona güvenmiştim. Hatta annemin tedavisi boyunca bile ona güvenmiştim. Dördümüzün yaptığı planlar, bakımının en iyi olacağı yer, ilaçlar, denemeler.

Ama şimdi. Şimdi birine nasıl güvenebilirdim ki? Hepimiz ona ihanet etmiştik.

"Emin değilim," dedim. "Artık seninle evli kalıp kalamayacağımı gerçekten bilmiyorum."

Eric sanki karnına yumruk atmışım gibi nefes verdi. Öyle yapmıştım. Bu kaba ve sert bir hareketti, böyle söylememeliydim. Ama bana imkânsız bir soru soruyordu. Artık kavrayamadığım bir geleceği soruyordu.

"Bu acımasızca," dedi.

Eric bir dilim pizzayı peçetenin üzerine koydu. Şimdi böyle bir şey yapmak gülünçtü. Yemek yemek. Yemeye *başlamak*.

"Biliyorum. Üzgünüm."

Özrüm onu değiştirmişti. "Bunun üstesinden birlikte gelebiliriz," dedi. "Bunu başarabileceğimizi biliyorsun. Her şeyi birlikte atlattık Katy."

Bir dilim aldım. Yabancı bir nesne gibi geldi. Onu yiyip yemem gerektiğinden ya da dışarı çıkarıp ekip ekmemem gerektiğinden emin değildim.

Sorun şuydu ki, aslında her şeyi birlikte atlatmamıştık çünkü daha önce hiçbir şey atlatmamıştık. Şimdiye dek. Hayatımız açık bir yolun kolaylığıyla akıp gitmişti. Hiçbir çıkıntı, hiçbir tümsek yoktu, sadece gün batımına doğru uzanan uzun bir yol vardı. Birçok yönden, yirmi iki yaşında tanıştığımız aynı insanlardık. Farklı olan şey nerede yaşadığımızdı, nasıl yaşadığımız değil. Geçtiğimiz sekiz yılda ne öğrenmiştik? Bizi bu durumdan kurtaracak hangi becerileri edinmiştik?

"Bu benim için çok fazla," dedim.

"Sadece bunun bir parçası olmak istiyorum." Bana iri, yuvarlak, kahverengi gözleriyle baktı.

Eric ve ben nişanlanmadan önce, annemle babamdan izin istemişti. Elbette orada değildim ama Eric bir akşam işten sonra evlerine gittiğini söyledi. Annemle babam mutfakta yemek hazırlıyorlardı. Bunda alışılmadık bir şey yoktu. Eric ve ben sık sık annemle babamın evine uğardık; ayrı ayrı ve birlikte. Bu özel akşamda onlarla oturma odasında konuşup konuşamayacağını sormuştum.

Culver City'deki eve yeni taşınmıştık. Yirmi beş yaşındaydım ve üç yıldır birlikteydik, bunlardan ikisini New York'ta, ailemden uzakta geçirdik. Şimdi ise evdeydik ve onların yanında birlikte bir hayat kurmaya hazırdık.

"Kızınızı seviyorum," demişti Eric yerleştiklerinde. "Onu mutlu edebileceğimi düşünüyorum. Ve ikinizi de seviyorum. Ailenizin bir parçası olmaktan hoşlanıyorum. Katy'ye evlenme teklif etmek istiyorum."

Babam çok heyecanlanmıştı. Eric'i seviyordu. Eric'in ailemize uyum sağlama biçimi, babamın hâlâ patron olmasına izin veriyordu. İkisine de sorsanız, yapının değişmesine gerek yoktu.

Sessiz olan annemdi.

"Carol," demişti babam. "Ne düşünüyorsun?"

Annem Eric'e bakmıştı. "İkiniz de buna hazır mısınız?"

Annem, nezaketinin ve misafirperverliğinin yanı sıra, kendisine saygı duyulan ve biraz da korkulan bir açık sözlülüğe sahipti. Durumu olduğu gibi anlatabiliyordu ve anlatmıştı da.

"Onu sevdiğimi biliyorum," demişti Eric.

"Aşk güzeldir," demişti annem ona. "Ve bunun ne kadar doğru olduğunu biliyorum. Ama ikiniz de çok gençsiniz. Yerleşmeden önce biraz daha yaşamak istemez misiniz? Yapılacak çok şey ve evlenmek için çok zaman var."

"Hayatımı onunla yaşamak istiyorum," demişti Eric. "Yaşayacak çok şeyimiz olduğunu biliyorum ve birlikte yaşamak istiyorum."

Annem gülümsemişti. "Peki," demişti. "O zaman tebrikler."

Aramızda pizza kutusu duran masanın karşısındaki Eric'e ba-

karken, annemin ilk baştaki tereddüdünün belki de haklı olduğunu düşündüm. Daha fazla yaşamalıydık. Ettiğimiz yeminleri gerçekten anlamamıştık. *İyi günde ve kötü günde*. Çünkü şimdi buradaydık, hayatın bize sunduğu her şeyi deneyimliyorduk ve bu bizi kırmıştı. Beni kırmıştı.

“İtalya’ya gideceğim,” dedim ona. “O seyahate çıkacağım. Ve sanırım ben yokken biraz mola vermeliyiz.”

“Pekâlâ, İtalya’da olacaksın,” dedi. “Bu yüzden mola kaçınılmaz görünüyor.” Gülümsemeye çalıştı.

“Hayır, bir ara vermek gibi,” dedim.

O an ikimizin de bir ara vermenin şehir dışına doğru hızla giden bir araba değil de havada asılı kalan gülünç ve imkânsız bir fikir olduğu o *Friends* bölümünü düşündüğümüzü biliyordum. Bu neredeyse beni güldürecekti. Elini tutmak, televizyonu açıp yan yana sokulmak için ne gerekiyordu? Yaşananların aslında yaşanmadığını iddia etmek için?

“Ayrılmayı mı düşünüyorsun?”

Buz gibi hissettim. Bunu kemiklerime kadar hissettim. “Belki,” dedim. “Buna ne ad vereceğimi bilmiyorum Eric.”

İfadesi donuklaştı. Bu, daha önce ondan hiç görmediğim bir bakıştı. “Eğer istediğin buysa,” dedi.

“Şu anda ne istediğimi bilmiyorum, sadece burada olmamak istiyorum. Elbette sen de kendi seçimlerini yapmakta özgürsün.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Ne anlama gelmesini istiyorsan o. Şu anda senden sorumlu olamayacağım anlamına geliyor.”

“Sen benden sorumlu değilsin, benimle evlisin.”

Ona baktım ve o da bana baktı. Kalktım, bulaşıkları bulaşık makinesine koydum ve sonra yukarı çıktım. Eric bir saat sonra yatağa geldi. Uyumuyordum ama ışıklar kapalıydı ve ben de hafif bir horlamanın ritmine göre nefesimi ayarlayarak numara yapıyordum. İçeri süzüldü ve vücudunu benimkinin yanında hissettim. Bana doğru uzanmamıştı, uzanmasını beklemiyordum. Aramız-

daki boşluğun ağırlığını, yirmi santimin ne kadar geniş ve gergin olabileceğini hissettim.

Ve şimdi ise Uber geldi.

Telefonum bilmediğim bir numarayla yanıp sönüyordu. Şoför. Açtım.

“Hemen geliyorum,” dedim.

Eric iç çekti ve sonra bir nefes verdi.

“Seni havaalanından ararım,” dedim.

“Dur, sana yardım edeyim.”

Şoför arabadan inmedi. Eric valizlerimi arabaya götürdü ve onları açık bagaja koydu.

Annemle birlikte seçtiğimiz elbiseler, ayakkabılar ve şapkalarla dolulardı. Ne zaman bir seyahat için valiz hazırlasam, sadece bir hafta sonu bile olsa, annem gelirdi. El bagajına on tane kıyafet sığdırmayı bilirdi. “*İşin sırrı yuvarlamakta, Katy.*” Ve bir kot pantolonun tüm hafta dayanmasını sağlıyordu. Aksesuarların kraliçesiydi. Bandana olarak ipek bir kemer, beyaz bir gömleği gündüzden geceye taşımak için iri bir kolye.

Eric işini bitirdiğinde birbirimize baktık. Los Angeles’ta mevsim dışı serin bir haziran günüydü. Üzerimde kot pantolon, bir tişört ve kapüşonlu bir *sweatshirt* vardı. Çantamda kocaman bir kaşmir atkım vardı çünkü annem bana her zaman bir tane taşımayı öğretmişti. “Herhangi bir pencere kenarına kıvrılabilirsin,” derdi.

“O zaman, iyi yolculuklar,” dedi Eric. Rol yapmada hiçbir zaman iyi değildi, ben daha iyiydim. Konuşmamızın ağırlığı aramızda asılı kalmıştı. Önümüzdeki durumun aciliyeti -bir ayrılık, boşanma?- zaten artık çoktan iki yabancı olmuş olabileceğimiz gerçeğiyle doğrudan çelişiyordu. Şimdi zıt taraflarda duruyorduk. Kısa bir anlığına düşündüm: Elbette insanlar savaşlarda boşanırdı. Her şey yok olduğunda çamaşır yıkamaya nasıl devam edebilirdin ki?

Eric’in yüzündeki acıyı gördüm ve ona güven vermemi istediğini biliyordum. Ona onu sevdiğimi, bunu çözeceğimizi söyleme-

mi istiyordu. Onun olduğumu. *Eşin geri gelecek*, dememi istiyordu. *Hayatın geri gelecek*.

Ama bunu yapamazdım. Çünkü eşinin veya hayatın nereye gittiğini bilmiyordum.

“Evet, teşekkür ederim.”

Bana sarılmak için hareket etti ve ben de refleks olarak geri çekildim. İnsanlar muhtemelen geçtiğimiz haftalarda bana sarılmıştı; tüm o ziyaretçiler kollarını bana dolamış, yüzlerini boynuma gömmüş olmalıydı ama hatırlayamıyordum. Sanki aylardır dokunulmamış gibi hissediyordum.

“Aman Tanrım, Katy, şaka mı yapıyorsun?” Eric ellerini yüzüne koydu. Şakaklarındaki deriyi ovdu. “Lanet olsun, ben de onu çok seviyordum, biliyorsun.”

Başını ellerinin arasına aldı. Bu hafta ağlamıştı. Anma töreninde ve annemin şivasının ilk gününde ağlamıştı. Hem annesi ve kız kardeşi gelip ailemize başsağlığı dilediğinde hem de ayrılırken ağlamıştı. Babama ve annemle babamın en yakın arkadaşları Hank ve Sarah’ya sarıldığında ağlamıştı. Onun kederi hakkında nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Bunun gerçek olduğunu, onunla olan kendi bağlantısına dayandığını biliyordum ama yine de bu bana abartılı geliyordu. Kilit altında tutulması gereken bir şeyi dansa kaldırıyormuş gibi hissediyordum. Keşke dursaydı.

Alt dudağı titrediydi, tutmaya çalıştı ama yapamadı. Bu duygu ondan daha büyüktü ve şimdi onu parçalıyordu.

Elimi omzuna koydum ama içimde hissetmem gereken şeyi hissetmiyordum. Ona karşı koruyucu hissetmiyordum, ona acımıyordum. Merhamet hissetmiyordum ve bu benim acımı harekete geçirmiyordu. Çok korkuyordum. Onun acısını görmeme izin verirsem benimki ne olacaktı? Annem öldüğünden beri ağlamamıştım. Onunla baş edemezdim, özellikle yakalamam gereken bir uçak varken.

“Gitmem gerek,” dedim ona. “Üzgünüm, Eric.”

Eric, ona kızgın olmadığını sürece ona asla *Eric* demediğini söylerdi. Asla, “Eric, gel bana sarıl,” olmazdı. “Eric, çöp günü,” ya da

“Eric, bulaşık makinesi dolu,” olurdu. Ama bunun doğru olduğundan emin değildim. Onun için milyonlarca lakabım vardı. *Bebeğim*, *tavşanım* ve *acı sos*. Ama *Eric* benim en sevdiğim sevgi sözcüğüydü. İsmi kullanmayı severdim. İsmi özgülüğünü severdim. Sadece bir tane. Eric.

Ben romantik biri değildim ve özellikle duygusal biri olduğumu düşünmüyordum. Ben Carol’ın kızıydim, nötr bir renk paletinin ve mizacın önemini anlayan bir kadındım. Ama Eric öyleydi. Bir sürü fişi, sinema bileti, konser kuponları vardı. Bunları garajdaki ayakkabı kutularında saklıyorduk. *Forrester’ı Bulmak’ı* izlerken ve *New York Times*’daki Modern Aşk köşesini okurken ağlayan bir adamdı.

Elimi çekti. Avucunu yüzünde gezdirdi. Nefes verdi. Sonra derin bir nefes daha aldı ve verdi.

“Gitmeliyim,” dedim son kez.

Başını salladı. Hiçbir şey söylememişti.

Ve işte öylece arabaya bindim. Rahatlamaya yakın bir duygu hissediyordum ama daha ağır, daha yoğun.

Şoför zaten biliyor olsa da “Los Angeles Havalimanı,” dedim. Bir uygulaması vardı ve çoktan rotayı çizmişti.

“Yirmi üç dakika,” dedi bana. “Ne güzel bir gün ve trafik de yok!”

Dikiz aynasından gülümsedi. *Bilmiyor*, diye düşündüm arabayla uzaklaşırken. *Burada, arka koltukta artık güzel günlerin olmadığını bilmiyor.*

Ü Ç Ü N C Ü B Ö L Ü M

Positano'ya ulaşmak kolay değildi. Önce Roma'ya uçmanız, ardından Roma Havaalanı'ndan tren istasyonuna gitmeniz gerekiyordu, bu noktada Napoli'ye giden bir trene binmeliydiniz. Napoli'den Positano'ya sahil boyunca giden bir araç bulmanız gerekirdi. Los Angeles'tan ayrıldıktan on üç saat sonra Roma'ya şaşırtıcı derecede dinlenmiş bir şekilde indim. İyi bir uçak yolcusu değildim, hiç olmamıştım. Ve bu şimdiye kadar yaptığım en uzun yolculuktu, tek başıma yaptığım tek yolculuk olmasından bahsetmiyorum bile. Ama uçuşta garip bir şekilde sakindim. Hatta uyumuştum.

Tren istasyonu kısa bir taksi mesafesindeydi; Napoli'ye yolculuk ise İtalyan kırsalının manzaraları eşliğinde geçen bir buçuk saatlik güzel bir seyahatti. Treni her zaman sevmiştim. Eric ve ben New York'ta yaşarken, ailesini görmek için bazen Boston'a trenle giderdik. Bunun dramasını severdim; dışarıya bakıp hangi mevsim olduğunu, mevsimin orada sergilendiğini görebiliyordunuz. Sonbaharda kırmızı ve yanık turuncu yapraklar, aralık ayında yerde kar, basılı bir takvimdeki kırmızı bir keçeli kalemle işaretlenmiş gibi tatilleri müjdeliyordu.

İtalyan kırsalı tam da hayal ettiğiniz gibiydi; yeşil tepeler, küçük evler, çiftliklerin bej tonları, gökyüzünün parlak su mavisıyla karışıyordu.

Napoli tren istasyonuna vardığımda ve Hotel Poseidon'dan bir adamın *Katy Silver* yazan bir tabela tuttuğunu gördüğümde gülümsedim.

Erewhon'da değildim, haftalık alışverişi yaparken onu arayıp zeytinyağında iki al bir öde indirimleri olduğunu ve isteyip istemediğini sormuyordum. Fryman Kanyonu'nun dibinde değildim, patikaya bakıp hafta sonu yürüyüşümüze katılmasını beklemiyordum. Pressed Juicery'de değildim, geniş kenarlı şapkasıyla San Vicente'de yürüyüp ikimize de bir Greens 3 almasını beklemiyordum. Evimde değildim, onun evinde değildim. Yeni bir yerdeydim; çevik, tetikte ve anda olmam gereken bir yerde. Bu bir yıldır, belki de hiç olmadığım bir şekilde beni ana zorluyordu. Annem hasta olduğunda, her şey gelecekle ilgiliydi; gelecekte ne olacağı ve ne olabileceği endişesiyle. Burada bunu düşünmeye yer yoktu, sadece eyleme yer vardı.

Hotel Poseidon'u seçmiştik çünkü annemin yıllar önce kaldığı yere çok yakındı ve ayrıca sevgiyle hatırladığı bir oteldi. "En nazik personel oradaydı," derdi. "Gerçekten iyi insanlardı." Otel eskiydi, annem her şeyin İtalya'da eski olduğunu söylerdi. Ama büyüleyici, güzel ve sıcaktı. Annemin söylediğine göre çok fazla karaktere ve hayata sahipti. Ve terası ölmeye değerd, bir şekilde sürekli güneş ışığıyla yıkaniyordu.

Çantamı Renaldo adlı şoföre uzattım —otel beni tren istasyonundan alması için birini gönderecek kadar nazikti— ve sedan tipi arabanın arkasına bindim. Araba bir Mercedes'ti, Avrupa'daki birçok sıradan taksi gibi ama yine de lüks hissettiriyordu. Bir Honda Civic beni Los Angeles Havalimanı'na bırakmıştı.

"Buongiorno, Katy," dedi Renaldo. Elli yaşından büyük olmayan, bastırılmış bir gülümsemesi ve hayal ettiğim kadarıyla sabırlı bir mizacı olan tıknaz bir adamdı. "Napoli'ye hoş geldin."

Napoli'den çıkış yolu tablo gibiydi —kadınların ipe çamaşır astığı apartmanlar, küçük pişmiş toprak evler, yabancı yeşillikler— ama sahile vardığımızda gerçek zevk başlıyordu. Amalfi Sahili

önümüzde uzanmaktan çok, bizi daha yakına çağırıyordu. Berrak mavi denizin belirtileri, yamaca inşa edilmiş evler...

“Kesinlikle muhteşem,” dedim.

“Bekle,” dedi Renaldo bana. “Sen bekle.”

Sonunda Positano’ya vardığımızda ne demek istediğini anlamıştım.

Dönen yolun yukarisından kasabanın tamamını görebiliyordunuz. Renkli oteller ve evler, sanki oraya boyanmış gibi kayalara oyulmuştu. Tüm kasaba, deniz koyunun etrafına inşa edilmişti. Okyanusun performansının tadını çıkaran bir amfi tiyatro gibi görünüyordu. Mavi, ışıltılı, muhteşem su.

“Bellissima, değil mi?” dedi Renaldo. “Fotoğraf için iyi.”

Arabanın yan tarafına tutunup camı açtım.

Hava sıcak ve yoğun; yavaş yavaş, şehre gittikçe daha da yaklaştıkça ağustos böceklerinin seslerini duymaya başlamıştım. Yazın keyfi tüm hızıyla devam ederken ötüyorlardı.

Seyahat için haziran ayını seçmiştik çünkü turist sezonunun biraz önündeydi. “Temmuz gelince burası bir tımarhane olur”, derdi annem. Haziran ayında her şey biraz daha az turistik, biraz daha az kalabalıkken gitmek en iyisiydi. İnternet fenomenleri tarafından itilmeden sokaklarda dolaşabilmek istiyordu.

Arkadaşlarım, akşam yemeği rezervasyonları ve ziyaret edilecek yerlerin listesini göndermişti. Capri’ye günübirlik geziler için kiralanacak tekneler, okyanus kıyısındaki su taksisi hizmeti gerektiren plaj kulüpleri. Tepelerde menüleri olmayan ve çiftlikten taze yiyeceklerle dolu sonsuz sayıda yemek sunan restoranlar. Hepsini anneme göndermiştim ve her şeyi o planlamıştı. Elimde dakikası-na kadar işaretlenmiş güzergâhımız vardı. Onu çantama koydum.

Aşağı inerken küçük kasaba yaz hayatının kıpırtılarıyla karşılaştım. Yaşlı kadınlar verandalarda durup sohbet ediyorlardı. Vespalarda erkekler ve kadınlar, öğleden sonra geç saatlerdeki aktivitelerin sesleri vardı. Küçük kaldırım boyunca uzanan birkaç turist telefonlarını çıkarmış, fotoğraf çekiyordu. İtalya’da yaz mev-

simiydi ve saat beşe yaklaşıp da hava hâlâ parlak ve güneşliydi. Güneş gökyüzünde yükseliyordu ve Tiren Denizi parıldıyordu. Beyaz tekneler, çiçek tarhları gibi sıralar hâlinde suyun üzerinde duruyordu. Ölçülemeyecek kadar güzeldi, güneş her şeye aynı anda dokunuyor gibi görünüyordu. Nefes verdim, verdim ve verdim.

“Ah, işte geldik,” dedi Renaldo.

Şehrin geri kalanı gibi yamaca yerleşmiş olan Hotel Poseidon’a yanaştık. Giriş tamamen beyazdı, merdivenleri yeşil halıyla kaplıydı. Girişin yanındaki saksılarda parlak renkli çiçekler vardı.

Arabanın kapısını açtığımda sıcak hava dalgası tarafından karşılandım ama bu davetkâr hissettiriyordu. Beni kucaklayan sıcak hava hiç de bunaltıcı değildi.

Renaldo valizlerimi bagajdan çıkarıp onlarla birlikte merdivenleri tırmandı. Havaalanında bozdurduğum parayı çıkardım, Carol’ın kurallarından biri havaalanında asla para bozdurmamaktı, döviz kurunun berbat olduğunu söylerdi ama ben çaresizdim ve ona birkaç tane yeni nakit para uzattım.

“Grazie,” dedim.

“Positano’muzun tadını çıkar,” dedi bana. “Çok özel bir yer.”

Girişe giden basamakları tırmandım ve açık lobiden gelen serin bir hava akımıyla karşılandım. Solda, sarmal bir merdiven ikinci kata çıkıyordu. Karşılama masası sağdaydı ve arkasında ellili yaşlarında görünen bir kadın vardı. Sırtından aşağı doğru salınan uzun, koyu saçları vardı. Yanında da anlaşılır, telaffuzu düzgün bir şekilde İtalyanca konuşan genç bir adam vardı.

“Ovviamente abbiamo un restaurantrante! È il emigliore!”

Kadına el salladım, o da sıcak ve misafirperver bir şekilde gülümsedi.

“Buonasera, signora. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Bu kadın çok güzeldi.

“Merhaba. Giriş yapıyorum. Silver adına.”

* Elbette bir restoranımız var! En iyisi! -en

Bir şey göğüs kafesime vurdu, soğuk ve sertti.

“Evet.” Kadının yüzü şefkatle doldu. Gözlerinin ardında bir şefkat vardı. “Bu hafta sadece sen bizimlesin, si?”

Başımı salladım. “Sadece ben.”

“Hoş geldiniz,” dedi elini kalbine koyarak. Yüzünde bir gülümseme vardı. “Positano yalnız kalmak için ve Hotel Poseidon da arkadaş edinmek için harika bir yer.”

Bana 33 numaralı odanın anahtarlarını verdi. Merdivenlerden giriş katına çıktım, sonra da küçük asansörle üçüncü kata çıktım. Makine hareket etmeden önce kapıları kapatmam gerekiyordu. İki kat yukarı çıkmak yaklaşık beş dakika sürdü ve burada kaldığım süre boyunca merdivenleri kullanmaya karar verdim. Bu, Carol Silver’ın kurallarından biriydi: Merdivenleri kullanabiliyorsanız asla asansöre binmeyin, böylece hayatınızda bir gün bile spor yapmak zorunda kalmazsınız. New York’ta yaşarken bu kesinlikle doğrudu ancak Los Angeles’ta pek işe yaramıyordu.

Odam koridorun sonundaydı. Hemen dışarıda ödünç kitaplarla dolu küçük bir kitaplık vardı. Anahtarı kullanıp kapı kolunu çevirdim.

Odanın içerisi sade ve ışıqla doluydu. Beyaz çarşaflar ve küçük yorganlarla yapılmış iki tane tek kişilik yatak, iki uyumlu şifonyerin karşısında duruyordu. Odanın bir tarafında bir dolap, diğer tarafında ise öğleden sonra güneşini karşılayan sonuna kadar açık Fransız kapılar vardı. Kapılara yürüdüm ve terasa çıktım.

Oda küçük olsa da teras neredeyse geniş sayılırdı. Tüm kasabayı görüyordu. Panoramik manzara, yamaçtan otellere, evlere, dükkânlara ve denize kadar uzanıyordu. Hemen sol altımda yüzme havuzu vardı. Bir çift suyun içinde kenardan sarkıyordu ve kenarda şarap kadehleri vardı. Şıpırtıları, bardakların şıkırtısını ve kahkahaları duyuyordum.

Buradayım, diye düşündüm. Altımda gerçekten İtalya vardı. Ailemin çalışma odasında veya Culver’daki kanepede film izliyordum. Bu bir film müziği veya fotoğraf değildi. Gerçek hayat-

tı. Dünyanın çoğu yerini hiç görmemiş, hiç tanışmamıştım. Ama şimdi buradaydım. Bu da bir şeydi. Bir başlangıçtı.

Temiz havayı içime çektim, yazın dolup taşan bu yeri. Burada çok fazla güzellik vardı; o haklıydı.

İçeri geri döndüm, duş aldım. Annemin kızıldım, hemen her şeyi çantadan çıkardım ve sonra tekrar terasa çıktım. Bir şezlonga oturup ayaklarımı altına aldım. Etrafımı İtalya sarmıştı. Havanın sıcaklık, yemek ve anılarla dolu olduğunu hissediyordum.

“Başardım,” dedim ama sadece ben duyabiliyordum.

D Ö R D Ü N C Ü B Ö L Ü M

Şehir çanları yediyi gösteriyordu. Positano’da akşam vaktiydi. Annemin Santa Maria Assunta Kilisesi’nden ve kasabada saatin geldiğini haber veren çan seslerinden bahsettiğini hatırlıyordum. Çok uzaklardan, mesafeli, düşsel sesler geliyordu, iPhone’umdaki “Beacon” alarm sesinden çok farklıydı.

Dolaba gidip getirdiğim elbiseleri buldum. Kısa, beyaz fırfırlı bir elbise seçtim ve altın rengi bir çift parmak arası terlik giydim. Duştan sonra kuruyan saçlarım sırtımdan aşağı kıvrıkcık bukleler hâlinde iniyordu. Normal hayatımda fön çekip düzleştirmeye başlardım ama son birkaç haftadır haftada iki kere yıkamaktan başka bir şey yapamıyordum. Saçlarım, uzun süre cansız bir şekilde asılı kalmıştı, şekil verilmeden ne yapacağını bilemiyordu. Ama şimdi bukleler geri geliyor, orijinal formuna dönüyordu.

Cildime biraz renkli nemlendirici, yanaklarıma da allık sürdüm. Dudak parlatıcımı da sürdüm, oda anahtarımı aldım ve aşağı indim.

Resepsiyondaki kadının talimat verdiği gibi ikinci kata geldim, havuz ve teraslı bir restoranla karşılaştım.

Annem bana tüm kasabanın üzerinde asılıymış gibi duran terastan bahsetmişti.

Çiftler, manzaraya bakan kırmızı döşemeli beyaz sandalyelerde oturuyordu ve beyaz yakalı gömlekli garsonlar parlak Aperol spritz-

ler ve atıştırma kollarla dolu küçük seramik tabaklar taşıyorlardı; dolgun yeşil zeytinler, el yapımı patates cipsleri, tuzlu kajular.

Genç bir adam yanıma yaklaştı. Siyah pantolon giyiyordu ve üzerinde otelin restoranının adı olan *Il Tridente*'nin kırmızı harflerle işlenmiş olduğu beyaz bir gömlek vardı.

“Buonasera, signora,” dedi. “Size yardımcı olabilir miyim?”

Seyahat planımı yukarıda bıraktığımı fark etmiştim. Bu gece için burada veya başka bir yerde rezervasyonumuz olup olmadığını bilmiyordum ama tren istasyonunda yedi saat önce yediğim paniniden beri bir şey yememiştim.

“Burada akşam yemeği yemek mümkün mü?” diye sordum.

Gülümsedi. “Elbette,” dedi. “Her şey mümkün. Hizmetinizdeyiz.”

“Grazie,” dedim. Kulağa sert ve çok Amerikanvari gelmişti. “Teşekkür ederim.”

Terasta onu takip etmem için işaret etti. “Bu taraftan.”

Terasın yarısı havuz ve şezlonglarla doluydu, içecek ve yiyecek için bir sıra küçük masa vardı ancak sağda asma ve çiçeklerle dolu, tepesine ışık gibi asılmış fenerlerle kapalı bir alan vardı. Beyaz ve kırmızı kareli kumaşla kaplı beyaz metal masalar vardı ve ince kravatlı garsonlar cam kapılardan girip çıkıyordu.

“Sizin için,” dedi. “Sunduğumuz en iyi masa.”

Beni terasın kenarında, ferforje çitin hemen önündeki iki kişilik bir masaya götürdü. Manzara nefes kesiciydi. Sanki hiç batmayacakmış gibi görünen bir güneşe ön sıradan bir koltuk. Etraftaki ışık altın rengi, sıvı ve ağırdı, sanki ikinci kadeh şarabına yeni başlıyormuş gibiydi.

“Burası çok güzel,” dedim. “Daha önce böyle bir yer görmemiştim.” Her köşe fotoğraflanmak için yalvarıyordu. Yukarıya sakladığım kamerayı düşündüm. Yarın.

Gülümsedi. “Mutlu olmanıza çok sevindim, Bayan Silver. Yardım etmek için buradayız.”

Ayrıldı ve elinde bir menü, bir şişe durgun su ve bir sepet ekmele başka bir genç garson geldi.

Beyaz peçeteyi açtım ve fırından yeni çıkmış, hâlâ sıcak bir dilim ekmek çıkardım. Mavi balık çizilmiş oval bir tabağa biraz zeytinyağı döktüm ve batırdım. Ekmek lezzetliydi, zeytinyağı keskindi. Hemen iki dilim daha yedim.

“Yiyecek ve içecek bir şey?”

Garson geri döndü, ellerini iki yanına sıkıştırmıştı.

“Ne önerirsiniz?” diye sordum. Menüü bile açmamıştım.

Biz evde yemek yapmazdık, çoğunlukla sipariş verir veya annemlerin evine giderdik. Eric İtalyan yemeklerini severdi ancak İtalyan mutfağına minik benzerlikler bile onu tatmin ederdi. Pecorino’dan veya bazen Fresh Brothers’tan pizza alırdık. Wokshop’tan Çin yemeği, CPK’dan salata alırdık. Haftada bir kez marketten (Bristol Farms veya Whole Foods) bir kızarmış tavuk, birkaç torba brokoli ve havuç alırdım. Annemin mutfaktaki becerisini miras almadığım için Eric adına hep biraz üzüldüm ama o her zaman bir sandviçin onu bir biftek kadar mutlu ettiğini söylerdi.

Hiç tek başıma dışarıda yemek yemiş miydim, emin değildim. Biraz sohbet olmadan bir masaya oturduğumu, bir peçete açtığımı, bir kadeh şarap içtiğimi ve bir çatal aldığımı hatırlamıyordum.

Gülümsedi. “Domates salatası ve ev yapımı ravioli. Basit. Mükemmel. Şarap da ister misiniz?”

“Evet.” Kesinlikle evet.

“Harika, signora. Çok mutlu olacaksınız.”

Menüü de alarak gitti ve ben sandalyeme yaslandım. Buradaki annemi, yıllar öncesini düşündüm. Aynı manzaraya baktım. Genç ve kaygısızdı, geleceğinin ona neler getireceğini veya işlerin nasıl sonuçlanacağını hiç bilmiyordu. *Keşke boş bir sayfam olsaydı*, diye düşündüm. Kendimi bu kadar derinden bağlamamış olsaydım; evlilik, bir ev, en azından yıkım olmadan değiştirilmeyen bir hayat.

“Bayan Silver.”

Arkamdan bir ses duydum. Resepsiyondaki kadındı. Ellerini önünde tutarak ayakta duruyordu. Üzerinde düğmeli bembeyaz bir gömlek ve bir kot pantolon vardı.

“Merhaba, iyi akşamlar,” dedim.

“Evet, iyi akşamlar. İyi görünüyorsunuz. Positano size şimdiden yaramış.”

Elbiseme baktım. “Çok teşekkür ederim.”

“Alışabildiniz mi?”

Başımı salladım. “Evet, burası muhteşem, teşekkür ederim.”

Gülümsedi. “Güzel. Benim adım Monica. Aşağıda düzgünce tanışamadığımızı fark ettim. Burası benim otelim. Bir şeye ihtiyacınız olursa bize sorabilirsiniz, tamam mı? Burada sizin aileniz bizleriz.”

“Tamam,” dedim. “Gerçekten minnettarım.”

“Yarın bir tekne turunuz var. Da Adolfo plaj kulübüne ve öğle yemeği için bir rezervasyon. Sezonun başlarındayız, bu yüzden farklı bir zamana planlamak isterseniz sorun olmaz. Belki yarın burada dinlenebilir ve kasabayı biraz keşfedebilirsiniz.”

Sıcak, açık bir gülümsemeyle bakıyordu. Geriye kalan şezlonglara baktım.

“Harika olur,” dedim. “Teşekkür ederim. Kulağa daha hoş geliyor.”

“Mükemmel,” dedi. “Tony bana bu gece ricotta ravioli yiyeceğinizi söyledi. Mükemmel bir seçim. Her zaman biraz limon koyarım, canlandırmak için. Umarım beğenirsiniz.”

Güldüm. Bu beni şaşırtmıştı, o kadar uzun zaman olmuştu ki. “Benim yerime o seçti.”

“Garsonların her zaman yemeği, inşaatçıların da odunu seçmesine izin verilmeli,” dedi. “Babamın söylediği bir şey.”

Geri çekilmeye başladı ve onu durdurdum. “Monica,” dedim. “Teşekkür ederim.”

Gülümsedi. “Rica ederim.” Terası inceledi. “Harika bir gece.” Dik katini tekrar bana verdi. “Yarın birkaç günlüğüne iş için Roma’ya gidiyorum ancak ihtiyacınız olan her şeyle personelim ilgilenecek. Konaklamanızın keyifli geçmesini umuyoruz, Bayan Silver. Bura-ya, bize geldiğiniz için çok mutluyuz.”

Ve gitti.

Buraya, bize geldiğiniz için.

Annem doğduğum zamanın hikâyesini anlattığında, buz gibi soğuk bir kış gecesi olduğunu söylledi. O zamanlar Sunset Bulvarı'na çok da uzak olmayan Silver Lake'te bir apartman da-iresinde yaşıyorlardı. Anneme göre daire daha çok bir ağaç eve benziyordu. Dik bir merdiveni ve oturma odasının tam ortasından geçen bir meşe ağacı vardı.

Burası onun eviydi, babam evlendikten hemen sonra yanına taşınmıştı. Annemi 405'in diğer tarafında, hatta Silver Lake'te hayal edemiyordum; bugün bile sanatsal, bohem bir topluluktı. O baştan aşağı bir Batı Yakalıydı, klasikti. Ama beni hastaneden eve, beyaz yün bir battaniyeye sarılı hâlde getirmişlerdi. Annem, Los Angeles'ta kar yağdığını gördüğü tek zamanın bu olduğunu söylemişti.

Ben gelmeden önce Cedars-Sinai Hastanesinde yirmi altı saat doğum sancısı çekmişti. "O saçların yüzünden hepsi," demişti bana.

"Bir maymun yavrusuna benziyordun," diye eklemişti babam.

"Senin bizim olduğunu böyle anladık," demişti annem de.

Buraya, bize geldiğiniz için.

Artık annemin değildim. Artık kendine bile ait olmayan, evlerin-de dolaşıp, programı bir araya getirmeye çalışan babamın da değildim. Susanna hangi günlerde gelip temizlik yapıyordu? Kocama da ait değildim, ona artık kocam olmasını istemeyebileceğimi söylemiştim. Artık evimin nerede olduğunu bilmiyordum. Onsuz merkezimi nasıl bulacağımı bilmiyordum, çünkü benim merkezim oydu. Ben Carol Silver'ın kızıydim. Şimdi ise sadece bir yabancıyım.

Domatesler geldi. Tony gururla onları yerlerine yerleştirdi. "Buon appetito," dedi. "Afiyet olsun."

Çatalımı aldım, bir domatese sapladım ve şimdiye kadar tattığım en cennet gibi, en tatlı, en olgun, en tuzlu şeyi yedim. Onları ve muhteşem sardunya kırmızısını, kederimle birlikte yuttum.

Tabağı, bir sepet ekmekle birlikte yiyip bitirdim. Sonra ravioli geldi; kremi ve hafif, ricotta bulutları. Nefisti. Talimatlara göre limon da ekledim.

Sanki aylardır bir şey yememişim gibi hissediyordum, belki de yememiştim. Mikrodalgada ısıtılabilen yemekler, dokunulmamış ve hâlâ plastikle kaplı bir şekilde atılmıştı. Bayat cips torbaları, unlu elmalar. Bunlar yiyecekti belki ama besin değildi. Bu yemekteki yaşam gücü, her lokmada başka bir bileşen gibiydi. Beni beslediğini hissedebiliyordum.

Çanlar bir kez daha çaldı ve yeni bir saatin geçtiğini gösterdi. Sanki bir işaret almış gibi gökyüzünün sarıları ve turuncuları yerini lavantalara, pembelere ve bebek mavilerine bırakmaya başladı. Işık sarhoş, baş döndürücü ve altından narin, geçici bir renge dönüştü. Kıyıdaki gemiler, batan güneşe bir koro gibi eşlik ederek salınıyordu. Muhteşemdi. Keşke o da görebilseydi. Görmeliydi.

Birkaç masa ötedeki bir çift Tony'den fotoğraflarını çekmesini istedi. İkisi de masanın üzerinden eğilmiş, üstlerindeki sarmaşıklarla çerçevelenmişti. Binlerce mil uzaktaki Eric'i düşündüm.

Burada olsaydı hemen masalarına giderdi. İsterlerse birkaç fotoğraf daha çekmeyi teklif ederdi. Sonra nereden olduklarını sorardı. On dakika içinde onlara bize katılmalarını söylerdi ve sonra bu tatilin geri kalanını çift randevusunda geçirirdik. Eric herkesle konuşurdu: Ralphs'taki kasiyer, sinema salonunda önündeki sırada bekleyen kadın, çiftçi pazarındaki satıcılar. Postacımız George'un ayrıntılı aile ağacını ve salı günü üç metrelik bir yarıçap içinde kendisine gelen çoğu insanı bilirdi. Bu beni çileden çıkarırdı çünkü bu asla yalnız olamayacağımız anlamına geliyordu. Ayrıca küçük sohbetlerden nefret ediyordum. Bunda iyi değildim. Eric ise bir profesyoneldi. Ben günümde kaybolmayı, anonim kalmayı seviyordum. Eric üzerinde kalın harflerle, 'Kulak doktoru randevunuzu önümüzdeki dört buçuk saat boyunca dinlemek için müsaitim' yazan bir tişört giyerdi.

Eric'e onunla asla bir gemi yolculuğuna çıkmayacağımı söylemiştim çünkü ikinci gün saklanacak hiçbir yer kalmayacaktı. Neden sadece kendi başına kalamıyor, diye sık sık merak etmiştim. Neden her zaman herkesin gününe müdahale etmekte, kendini tanıtmakta, anlamsız sohbetlerle yer kaplamakta ısrar ediyordu?

Çift, Tony'ye teşekkür etti ve yemeklerine geri döndü. Birden-bire, burada daha fazla kalırsam masada uyuyakalacağımı fark ettim.

Yemek, şarap ve gece havasının çekimiyle yukarı çıktım. Cep telefonumla balkona geçtim ve Eric'i aradım. Telefon üç kez çaldı, sonra tanıdık sesli mesaj açıldı: *Merhaba, ben Eric. Bana bir mesaj bırak, bana bir mesaj at, hemen sana geri döneceğim. Teşekkürler, hoşça kal.*

"Başardım," dedim ona. "Buradayım."

Sesim, söylenecek daha fazla şey olup olmadığını, burayı tarif etmeye çalışıp çalışmamam gerektiğini, ona bir rehberlik, bir yön, yokluğumda ekebileceği bir şey verip vermemem gerektiğini merak ederken havada asılı kaldı. Ama bunun ne olabileceğini bilmiyordum. Nefes vermeden önce kapattım.

Telefonumu mücevherlerimle birlikte kasaya koydum.

Uyurken annemi hayal ettim; burada, benimle, canlı ve diri.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Çanların sesi erkenden etrafta yankılandı ve işte bu, günü selamlamak için *jet lag* olmama rağmen beni yataktan çıkarıp terasa yönlendirmişti.

Positano’da sabah, akşamı andırıyordu ama daha da güzeldi. Marina mavi bir ışıkla sarılmıştı, gün henüz tam anlamıyla doğmamıştı. Havada hâlâ bir serinlik vardı ama güneşin ilk ışıklarıyla yok olmaya hazırdı.

Terasta, üzerine KS harfleri işlenmiş çizgili poplin pijamalarının içinde duruyordum. Hepimizde bu monogramlı setten vardı; ben, Eric, annem ve babam. Bunlar iki yıl önce çektiğimiz bir tatil kartı için alınmıştı. Annemin bunları evimize getirdiğini hatırlıyordum. Eric’in pijamaları maviydi, benimki sarıydı, annemin ve babamınkı kırmızıydı. Birincil renklerden oluşan bir aileydik.

“Carol, bunlar olmayacak,” demişti Eric üzerine pijamaları tutarak. Biraz kısa görünüyordu ve Eric kısa bir adam değildi.

“Tam olacak,” demişti annem. “Bir fotoğraf için.” Annem ona gülümseyerek bakmıştı, bu da demek oluyordu ki: *Şunları dene.*

“Şimdi mi?” diye sormuştu Eric.

“Neden olmasın?”

Eric gözlerini yarı devirip yarı gülerek tuvalete gitmişti. Annemin şaka yollu, “Aman Tanrım, Eric! Daha önce görmediğim bir şey mi var sanki?” diye bağırıldığını hatırlıyordum. Gerçekten de

doğruydu, onu birçok kez yarı çıplak görmüştü; apandisti alındığında, her tatilde mayo giyerken, cumartesiileri havuz başında.

Eric üstünü değıştirirken, “Cumartesi günü fotoğrafları çeke-
riz,” demişti bana. “Bu yıl erken bitireyim istiyorum.”

Ekim ayıydı. Parlak, uzun süren bir yaz günüydü.

O zaman bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydım. Fotoğraflardan sonra, Eric’le birlikte akşam yemeğine gelip gelemeyeceğimizi sor-
duğunda anlamalıydım. Ve bir hafta sonra balkabağı çorbası içeren, “Bir haberim var,” dediğinde de.

Bu arada pijamalar tam olmuştu. Haklıydı.

Kıyafetlerimi değıştirdim, düz pembe bir pamuklu elbise ve sandaletler giymiş, geniş kenarlı bir şapka takmışım. Küçük Clare V. çapraz çantama güneş kremi ve cüzdanımı yerleştirip odadan çıktım. Kapıyı açtığımda bir adam bir adım kadar yakınımda du-
ruyordu.

Çığlık atıp geri sıçradım. O da çığlık atmıştı.

“Ay!”

“Özür dilerim,” dedi. “Özür dilerim.”

Ellerini teslimiyetle yukarı kaldırdı ve bir elinde *Paris Bir Şenliktir* kitabını tutuyordu. Dışarıdaki küçük ödünç kitaplığı karıştırdığını fark etmişim. Kapımın dışındaki duvarda gizlenmiş bir kitap köşesi vardı. Genellikle bir seyahate çıktığımda iki ya da üç kitap alırdım ve okumasam da onları geride bırakırdım. Yolculuklarımda biriktirdiğim birkaç tane de vardı. Joshua Tree’deki bir Airbnb’den *The Girl in the Flammable Skirt*, Miami’deki Fontainebleau’dan *Lulu Meets God and Doubts Him*. Bu, hatırladığım kadarıyla hiç roman taşımadığım ilk seyahatti. İronikti çünkü başka hiç kimse de bana eşlik etmiyordu.

“Sadece bir takas yapıyorum,” dedi. “Crichton karşılığında Hemingway. Adil bir takas değil ama kimseye zarar vermek amacında değilim.”

Raftan bir *Jurassic Park* kopyası alıp bana gösterdi.

“Hayır, teşekkürler,” dedim. “Filmi çoktan izledim.”

Başını bana doğru eğip gülümsedi. “Hiç duymamıştım.”

“Komik.”

Amerikalıydı, kendine güvenen bir duruşu ve parlak renkli şortuyla birlikte giydiği gök mavisi keten gömleği vardı. Her şey neredeyse Cape Cod kumsal partisi diye bağıırıyordu.

“Sen de mi kitap arıyorsun?” Rafı işaret etti.

“Ah, hayır, teşekkürler. Ben sadece...” Merdivenlere inen koridoru işaret ettim.

“Evet, evet.” Hemingway’i kolunun altına sıkıştırdı. “Görüşürüz.”

Onu kitapların başında bırakıp aşağı indim.

Kahvaltı akşam yemeğiyle aynı terastaydı ve güneş kasabayı ateşe veriyordu. Sandalyeler değiştirilmişti, dün gece kırmızı olanlar bu sabah parlak çiçek desenlerine dönüşmüştü. Altımızdaki su gerçek kristallerden yapılmış gibi parılıyordu.

“Buongiorno!”

Tony orada değildi ama geniş bir gülümsemesi olan tıknaz bir adam vardı. Yanıma geldi ve ön kollarımı tutarak beni selamladı. “Bayan Silver,” dedi. “Hoş geldiniz!”

Gülümsedi ve akşam yemeğinde oturduğum masayı işaret etti. “Misafirimiz olun.”

“Monica gitti mi?” diye sordum.

Etrafına bakındı. “Muhtemelen bir yerlerdedir. Ona söyleyeceğim. Ben Marco. Tanıştığımıza sevindim.”

Oturdum ve kahve dolu gümüş bir sürahi getirdiler. Dumanı tüten, yoğun, neredeyse siyah bir kahveydi ve içine biraz krema döküp dönüşümünü izledim.

İçeride kahvaltı büfesi kurulmuştu. Gökkuşağı gibi yelpaze şeklinde açılmış taze meyve tabakları vardı; kavunlar, kiviler ve parlak sarı ananaslar. Tereyağlı sufle kaplarının yanında ekmekler, kekler, tarçınlı rulolar ve kruvasanlar duruyordu; üzerine deniz tuzu serpilmişti. Yumurtalar, sosisler ve peynirler vardı; Parmesan ve mavi peynir, Hellim ve yumuşak bir keçi peyniri.

Bir tabağa tereyağlı rulo, bir parça sulu üzüm ve biraz armut koyup dışarı çıktım. Terasa geri döndüğümde üst kattaki adam benimkinden iki adım ötede bir masada oturuyordu.

El salladı.

“Merhaba,” dedi. “Yine sen. Bu sabahki yemekler nasıl?”

Cevap olarak tabağımı ona doğru eğdim.

“Bir haftadır buradayım,” dedi. “Sanırım zeppole* yüzünden beş kilo aldım.”

Çok iyi durumdaydı, bu yüzden kendini küçümsemesini abartı olarak aldım. Karşısındaki koltuğa baktım. Boştu. Ama Positano’ya tek başına kim gelirdi ki? Benden başka kim...

“Harika görünüyor,” dedim. “Yani, yemekler.”

Güldü. “O tabakla mı doycaksın?”

Tabağıma baktım. Dilimlenmiş armut çoktan solmuştu.

Dün geceki ravioliyi düşündüm. “Sanırım haklısın.”

Ayağa kalktı ve peçetesini sandalyesine fırlattı.

“Beni takip et,” dedi.

Tabağımı yerine koyup içeriye geri döndüm. Bana bir yığın tabağın içinden yeni bir tane uzattı. Sıcaklardı. Avuçlarımı tabanına bastırdım.

“Tamam, meyven var, bu iyi,” dedi. “Ama karpuzu atladın. En iyileri o.”

Tabağıma sulu, parlak pembe dilimler yığıldı.

“Şimdi peynir. Yumuşak olanları atla ama sabahleyin küçük bir dilim Parmesan lezizdir. Bana güven.”

Gümüş maşa kullandı ve taneli bir parçayı tabağıma kaydırды. Sonra bir tane daha koydu.

“İyi bir ölçü için,” dedi.

“Sonra yumurtaları atlayıp bir cornetto almaya gidiyoruz. Eğer sekiz buçukta gelirsek bunlar bitmiş olur.”

Pencerenin yanında bir tepsi İtalyan kruvasanı vardı. İki tane-sini tabağıma koydu.

* Derin yağda kızartılmış hamur topundan oluşan İtalyan hamur işi. -en

“Bana güven,” dedi itiraz etmeye başladığımda. “İçine biraz limon sıkıyorlar. Bir tane daha isteyeceksin.”

“Beş kilo derken neyden bahsettiğini şimdi anlıyorum,” dedim.

“Burası İtalya,” dedi bana. “Zevk, programın temel taşıdır.”

Kolunu önüne uzattı ve ben de balkona doğru önden ilerledim.

Geri döndüğümüzde her birimiz kendi masamızın önünde durduk ama ikimiz de oturmadık.

“Bu saçma görünüyor,” dedi. “Bana katılmak ister misin?”

“Başka biri gelecek mi?” Merdivenlere doğru baktım. Yani, klasiik bir hareketti.

“Hayır,” dedi. Oturdu ve tabağını önünde döndürdü. “Sadece ben varım. İş için buradayım.”

“Fena bir iş değil.”

Bana baktı ve yüzünün ne kadar simetrik olduğunu fark ettim. Bir kaşı diğerinden daha yukarı bile kalkmıyordu. Her şey eşit ve mükemmel bir düzende idi.

Oturdum.

“Peki ya sen?” diye sordu. Bana sürahidenden kahve koydu. “Seni Positano’ya getiren ne?”

Gerçekten buraya gelmek istediğimize ilk karar vermemiz ne-redeyse üç yıl önceydi, annemin hastalanmasından ise dokuz ay önce. Annem işleri erteleyen biri değildi ancak İtalya’dan, buraya geri dönmek istediğinden sık sık bahsetse de fikir o zamana kadar ortaya çıkmamıştı.

Her zaman gelmemek için bir sebep vardı. Gerçekten çok uzaktı. Babamı o kadar uzun süre yalnız bırakmak istemiyordu. Bunu istediği şekilde yapmanın maliyeti çok yüksekti. Yine de bu yer hakkında ne hissettiğini her zaman anlayabiliyordum. Bu yer hakkında konuştuğundaki saygısını.

Bana uçak biletlerini almamı ve altmışıncı doğum günü için ona sürpriz yapmamı söyleyen Eric’ti.

“Sadece yap,” demişti. “Çok sevecek ve hayır demeyecek.”

Makbuzu yazdırdım ve bir sonraki cuma gecesi annemlerin evindeki masaya koydum.

Annem kâğıdı alarak, “Bu ne?” diye sormuştu.

“Oku,” demişti Eric. Sırıtiyordu. Elimi masanın altından tuttu.

Kâğıttan bana doğru baktı. “Katy. Anlamıyorum.”

“Gidiyoruz,” demiştim ona. “Sen ve ben. Altmışıncı yaşın için. İtalya’ya gidiyoruz.”

Gözleri kocaman açılmıştı ve sonra annemin nadiren yaptığını gördüğüm bir şey yapmıştı. Onunla geçirdiğim otuz yıl boyunca annemin ağladığını gördüğüm zamanlar bir elin parmaklarını geçmezdi. Ama o gece mutfak masasında kâğıda bakmış ve ağlamıştı.

Eric endişeli görünmüştü ama benim gözlerim de yaşlarla dolmuştu. Bunun onun için bir anlamı olduğunu biliyordum – gitmek, ben doğmadan önce bana kim olduğunu göstermek– ve ona karşı şiddetli bir sevgi hissetmişim, benden önce olduğu tüm kadınlar için, hiç tanımadığım tüm kadınlar için.

Bilmeme rağmen, “Mutlu musun?” diye sormuşum.

“Canım,” demişti. Başını kaldırdığında gözleri ıslak ve açıktı. Parmak uçlarını yüzüme dokundurmuştu. “Daha iyisini hayal edemezdim.”

Masanın karşısındaki adam bana bakıyordu. Sorusu aramızda asılı kalmıştı: *Seni Positano’ya getiren ne?*

“Küçük bir tatil,” dedim. “Bir arkadaşımın gelmem gerekiyordu ama o gelemedi.”

Bunu söylediğimde düğün ve nişan yüzüklerimin takılı olmadığını fark ettim. Dün geldiğimde onları çıkarmıştım; parmaklarım seyahatten ve nemden şişmişti. Diğer mücevherlerim ve cep telefonumla birlikte kasadalardı. O zamandan beri açmamıştım.

“Onun kaybı,” dedi. “Benim de kazancım.”

Bu flörtöz bir hareket değildi, en azından tamamen değildi. Daha çok bir gerçeği belirtiyordu. Bir bıçak kullanarak karpuz dilimini çapraz olarak kesti ve sonra bir çatalla deldi. Yapışkan bir su tabağının kenarından aşağı aktı ve ortada birikti.

“Çok güzel,” dedi ağzı dolu bir şekilde. “Bunu denemelisin.”

Ben de aynısını yaptım. Haklıydı, bu mükemmeldi. Soğuk, çıtır ve tatlı.

“Positano’da bir balkonda kahvaltı etmeni gerektiren iş ne?” diye sordum. “Seyahat yazarı mısın?”

“Bir otel zincirinde çalışıyorum,” dedi.

“Ah,” dedim. “Hangisinde?”

Hemen cevap vermedi.

“Tahmin etmemi ister misin?” diye sordum.

Gözlerini kıstı. “Aslında buna bayılırım. Ama asla anlayamazsın.”

“Hyatt.”

Başını salladı.

“St. Regis.”

“Hayır.”

“Hilton.”

“Şimdi sadece gücendim.”

“Pes ediyorum,” dedim.

“Dorchester,” dedi. “Yeni satın alımlardan sorumlu ekipteğim.”

İkimizi de şaşırtarak öne atıldım. “Bel-Air, değil mi? Los Angeles’taki en sevdiğim yerlerden biri.” Biraz utanarak gülümse-dim. “Orada yaşıyorum.”

“Beverly Hills,” dedi. “Ama evet.”

“Sen de mi Los Angeles’ta yaşıyorsun?” dedim. “Bu bir tesadüf.”

Başını salladı. “Resmi olarak Chicago. Ama iş için sık sık oradayım. Oradaki hava şartlarından iyisi yok.”

“Yok mu?” Dışarıya, yeni doğan güne doğru işaret ettim.

“Anlaşıldı ama sadece en iyi sezonda.”

“Bir haftadır burada mısın?”

Başını salladı. “Az çok bazı yerleri keşfediyorum. Sadece burası özel, benim için özel. Positano birkaç yıl önce darbe aldı ama bu kasaba pek değişmedi. Uzun zamandır popüler ve ben de neredeyse o kadar zamandır geliyormuşum gibi hissediyorum. Bunun

devam edeceğini düşünüyorum, bu yüzden şirketim yatırım yapmak istiyor. Tabiri caizse küçük bir cennet parçasına sahip olmak.”

“Şirketiniz, Dorchester Grup.”

“Aynen.” Elini yüzünün önünde bir böcek kovalıyormuş gibi salladı.

“Yani,” dedi. “Yalnız gezgin. Adın ne? Bilmiyorum bile.”

“Katy,” dedim.

“Katy ne?”

“Katy Silver.”

“Adam Westbrooke,” dedi. Elini uzattı ve tuttum. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de.”

Sabahın hareketliliğiyle noktalanmış birkaç dakika sessizce yemek yedik. Çiftler yemek için aşağı iniyordu; altımızdaki sokak arabalar ve bisikletlerle hareketleniyordu. Çanlar çaldı, saat sabahın 9’uydu.

Adam esnedi. “İşte benim sıram,” dedi. “Muhtemelen çıkmalıyım.”

“Yoğun bir gün mü?”

“Birkaç toplantım var,” dedi. “Ama daha sonra müsait olursan, bir içki içmek ister misin?”

Yukarı kattaki nikah yüzüğümü düşündüm. Bu bir randevu muydu? Yoksa sadece birbirlerinin arkadaşlığından zevk alan iki gezi arkadaşı mıydık? Daha yeni tanışmıştık. Yabancı bir ülkede yedik. Yalnızdım.

“Evet.”

“Harika,” dedi. “Saat sekizde aşağıda buluşuruz.”

“Kulağa hoş geliyor.”

“İyi günler, Katy,” dedi. Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. Saçları önce sarı, sonra kızıldı. Güneşte renk değiştiriyorlardı.

Yaklaştı ve yanaklarıma birer öpücük kondurdu. Kokusunu aldım; kolonya, ter ve deniz. En ufak bir sakal izi bile hissetmedim.

“Sonra görüşürüz.”

O gittikten sonra bugün ne yapmak istediğimi düşündüm. Gezi programı üst katta saklıydı ama yine de annemin en sevdiği yerleri ziyaret etmek istiyordum. Artık bir programım olmadığına göre, dün Monica'nın dediği gibi keşfe çıkabilirdim. Şehirde her zaman bahsettiği bir restoran vardı. Chez Black, tam suyun üzerinde. Yarın akşam oraya gidecektik. Ama bugün, onun ilk buraya geldiğinde yaptığı gibi keşfetmek istiyordum.

Tam o sırada Marco, tam sandalyemin yanında belirdi.

"Bunu bırakmışsın," dedi ve oda anahtarımı uzatıp diğer masayı işaret etti.

"Ah, evet, özür dilerim. Teşekkür ederim."

"Ve Adam'la tanıştığınızı gördüm."

"Yukarıda," dedim anahtarı çantama koyarken. "Küçük kitaplıktan bir kitap ödünç alıyordu ve kendini tanıttı."

Marco başını salladı. "Eğer yapabilseydi tüm bu yeri ödünç alırdı."

"Ne demek istiyorsun?"

Marco gözlerini devirdi. "Buradaki genç adam." Adam'ın boş koltuğunu işaret etti. "Otelimi satın almaya çalışıyor."